

OVERSAT FRA SPANSK

JAVIER MARIAS: IKKE SÅ MANGE SKRUPLER

Praktisk del af universitær overbygningsopgave bedømt til 11

Marías, Javier: *Cuando fui mortal*. Madrid: Alfaguara 1996 (135-139)

Ikke udkommet på dansk

Jeg var så meget i pengenød at jeg var mødt op til udtagelsesprøverne til den her pornofilm to dage før og var blevet målløs over hvor mange folk der var ude efter sådan en rolle uden replikker, ikke andet end suk og støn i hvert fald. Jeg havde følt mig beklemt og beskæmmet på vej derhen og havde måttet fortælle mig selv, at min datter jo skulle have noget at spise, at værre var det heller ikke, og at det var usandsynligt at nogen der kendte mig ville få filmen at se, selv om jeg godt ved at det altid ender med at alle får alting at vide. Og jeg regner ikke med nogensinde at blive én, som nogen engang vil afpresse med min fortid. Desuden er der nok at tage af i forvejen.

Da jeg kom til villaen og så køerne, som gik hele vejen op ad trapperne og ind i venteværelset (udtagelsesprøverne foregik ligesom optagelserne i en treetages villa ude i et af yderkvartererne, i nærheden af Torpedero Tucumán, jeg er ikke kendt i området), blev jeg bange for at de ikke ville tage mig, selvom jeg indtil da havde været bange for det modsatte og netop håbet at de ikke skulle synes jeg så godt nok ud eller var tilstrækkeligt veldrejet. Det sidste var urealistisk, jeg har altid vakt opsigt, ikke overdrevent meget men opsigt har jeg vakt, det har ikke været mig til megen nytte. "Hold da op, det job får jeg vist heller ikke", tænkte jeg da jeg så alle de kvinder der ville have det. "Med mindre der er en scene med et kæmpeorgie og de har brug for statister i bunkevis". Der var mange på min egen alder og yngre endnu, der var også nogle der var ældre, husmødre uden en chance, uden tvivl mødre ligesom jeg men til en hel børneflok, med uigenkaldeligt mistede taljer, alle klædt i lidt for korte nederdele og høje hæle og stramme sweatre ligesom jeg selv var det, dårligt sminkede, det var egentlig åndssvagt, vi skulle optræde nøgne hvis vi ellers kom til at optræde. Nogle havde taget børnene med, de løb op og ned ad trapperne, de andre i køen pjattede med dem når de kom forbi. Der var også mange studerende i cowboybukser og T-shirts, de piger boede garanteret hjemme, hvad ville deres fædre ikke tænke hvis pigerne fik rollen og fædrene så filmen ved et tilfælde en dag; selv om den kun skulle markedsføres på video så gør de hvad der passer dem bagefter, filmene ender altid med at blive vist i fjernsynet ud på de små timer, og en søvnløs far kan finde på alt, en mor på noget mindre. Folk har ikke en klink og mange har ikke noget arbejde: de sætter sig foran fjernsynet og glør på hvad som helst for at slå tiden eller tomheden ihjel, der er ikke

noget der kan ryste dem, når man ingenting har kan alting gå an, det uhyrlige bliver hverdagskost og skruplerne ryger sig en tur, og når alt kommer til alt er skidt jo harmløst, det kan ligefrem være interessant at se på nogle gange. Man lærer et og andet.

To fyre kom ud fra værelset ovenpå hvor prøverne fandt sted, bagved venteværelset, og da de så hvor mange der ventede, tog de sig til hovedet og besluttede at gennemgå køen langsomt – trin for trin – for at tynde ud i den. "Du dér, du kan godt gå igen", sagde de til en midaldrende kvinde. "Du passer ikke ind, du kan ikke bruges, der er ingen grund til at du venter", sagde de til de mest konede og til de piger der så mest generte eller dvaske ud, dus med alle. En enkelt bad de om legitimation på stedet. "Jeg har det ikke med", sagde pigen. "Så kan du godt gå igen, vi skal ikke have noget ballade med mindreårige", sagde den højeste af dem, ham som den anden havde kaldt Mir. Den mindste af dem havde overskæg og virkede mere velopdragen eller mere hensynsfuld. Da de var færdige var der en fjerdedel af køen tilbage, nu var vi kun otte-ni stykker og vi kom ind én efter én. En af dem foran mig kom grædende ud efter nogle minutter, jeg fandt aldrig ud af om det var fordi de havde afvist hende eller fordi de havde fået hende til at gøre noget ydmygende. Måske havde de gjort nar ad hendes krop. Men hvis man tropper op til sådan noget her, så ved man hvad man går ind til. Mig gjorde de ikke noget, ikke andet end hvad man kunne forvente, de bad mig klæde mig af, stykke for stykke i første omgang. Mir og den lille fyr og en tredje med hestehale sad ved et bord og udgjorde en treenighed, derudover var der et par teknikere og en fyr med abefjæs og røde bukser der stod med armene over kors, jeg ved ikke hvad han havde at gøre der, måske var det en af vennerne der havde fået lov til at være med, en voyeur, en liderkarl, han så klam ud. De lavede nogle videooptagelser og betragtede mig grundigt, forfra og bagfra, direkte og på skærmen, vend dig om, løft armene, det man kunne forvente, helt stolt ved situationen var jeg selvfølgelig ikke, men jeg kom næsten til at grine da jeg så at de sad og skrev notater på nogle kartotekskort, gravalvorlige som var de lærere ved en mundtlig eksamen, du gode Gud. "Nu kan du godt tage tøjet på igen", sagde de bagefter. "Samme sted i overmorgen klokken ti. Men sørg for at være udsovet, vi vil ikke se de der poser under øjnene, du aner ikke hvor det ser ud på optagelserne." Det var Mir der sagde det, og jeg havde faktisk poser under øjnene, jeg havde næsten ikke lukket et øje ved tanken om prøven. Jeg var allerede ved at gå da fyren med hestehalen, ham de andre kaldte Custardoy, fik mig til at standse et øjeblik. "Hør lige", sagde han, "bare for at der ikke skal være nogen overraskelser eller problemer og du ikke brænder os af i sidste øjeblik: det bliver fransk, spansk og almindeligt knald, okay?" Han vendte sig om for at spørge den høje fyr: "Ikke græsk, vel?" "Nej nej, ikke med hende her, hun er jo nybegynder", svarede Mir. Halvaben lod armene falde ned og lagde dem

ærgelig over kors igen, hold da op for et fugleskræmsel i sine røde bukser. Jeg prøvede hurtigt at komme i tanker om hvad ordene betød; jeg havde hørt dem før eller set dem i avisernes sex-annoncer, måske havde jeg engang vidst hvad de betød, sådan omtrent. "Ikke græsk" havde de sagt, så det kunne være ligemeget, i hvert fald lige nu. "Fransk" syntes jeg at jeg kunne huske. Men "spansk"?

- Hvad er spansk? spurgte jeg.

Den lille mand så bebrejdende på mig.

- Men menneske dog, sagde han og holdt hænderne op til de bryster han ikke havde. Jeg var ikke helt sikker på at jeg forstod hvad han mente, men jeg dristede mig kun til at spørge om noget andet:

- Er min kollega allerede blevet valgt?, jeg havde lyst til at sige "min medskuespiller", men jeg tænkte at de måske ville tro at jeg prøvede at være morsom.

- Ja, ham får du at se i overmorgen. Bare rolig, han er erfaren og han skal nok føre dig helt fint. Det var det udtryk den lille fyr brugte, som om han talte om en gammeldags dans der skulle danses tæt omslynget, dengang det stadig gav mening at sige "Jeg fører". (...)